

ბ. მაისურაძე „სანის“ როლი.

ბ. მაისურაძე „ნიუ მოურავი“ პიესა „რაც გინახავს ვეღარ ნახავ“.

მუშა მსახიობის განსაკუთრებული დღევანდელ იუბილეს გამო

(ბ. მაისურაძე სხვა და სხვა როლებში).

ავღაბრის სახალხო თეატრის ქართულ-სომხურ სცენის მოყვარეთა შეერთებული დასი (1903—1905 წ.) ახსნაგებს შორის ბ. მაისურაძე (თეთრ ტანთსაცმელში).

ბ. მაისურაძე „ელიზბარ ერისთავი“ პიესა „თამარ ბატონიშვილი“.

ვლადიმერ შტედლმა სწორედ იმაში მდგომარეობს, რომ მან, რამდენად ის იდეალიზმი იყო, ვერ გავიგო, რომ შემეცნებას წინ შესაცნობი საგანი უნდა უსწრობდეს; ex nihilo nihil fit და თუ რაიმე არ არის, არც თვით შემეცნება იქნებოდა. პროფ. ნუტუბიდის აზრით კიდევ პლატო მისულა ამ ქეშმარიტიცემდინ, სახელდომ „ანამენეზის“ სწავლაში. ჩვენ არ გვგონია რომ იდეალიზმის დამაარსებლის ეს სწორი გაგება იქნებოდეს. თუმცა „მენონ“ და „ფედონში“ შემეცნება, როგორც მოგონება და გახსენება რაღაც უკვე არსებულის, დახასიათებულა; ხოლო „თეეთეტი“ პლატო ობიექტურად არსებულის აღმოჩენადისა კი მიღის, მაგრამ მაინც არ არის ნათელი, რომ გონება თვით ობიექტურის ნაწილია და არა ობიექტური გონების ქვეშევრდომი.

10. შემეცნების მეორე ძირითადი დებულება: „შესაცნობი აუცილებლად გარკვეულობას უნდა წარმოადგენდეს“ არ არის პასუხი materialiter. რაში გამოიხატება შემეცნების საგნის გარკვეულება, რა არის თვით გარკვეულება? დებულება პასუხს არ იძლევა. შეგვიძლია გვეთქვა გარკვეულობა არის არსის კანონმწყობადი ბუნება, მაგრამ ასეთ განმარტებას ალეთოლოგია არ გაიზიარებს.

11. შესამე თეზა, „შემეცნება და შესაცნობი, დავგარი უნდა იყოს, კლასიური. ეს თეზა ისე ძველია როგორც ფილოსოფიური სპეკულაცია თვით. შემეცნების თეორია დავგარობის პრობლემის გადაჭრით ამოიწურება. რა არის ის დავგარი, რომელიც ორივე ნაწილს თან დაჰყვება. ავტორის აზრით ეს ქეშმარიტება არის, მაგრამ რა არის თვით ქეშმარიტება, დავგარია ის? დავგარობის თეზას ის აზრი აქვს, რომ დავგარი დავგარს, სწორი სწორის იცნობს და შემეცნება პრინციპიალურად სისრულეში მოდის. არის ქეშმარიტება ის დავგარი, რომელიც საგანში და შემეცნებელში ერთი და იგივეა. ექვს გარეშა, რადგან საგანი რომ ქეშმარიტია ამას ბეგრი გარკვევა არ ესაჭიროება, ხოლო შემეცნებელი,—თუ კი ის სწორ შემეცნებას აწუხებს,—რომ თავისთავად არსებულ ე. ი. საგანში ქეშმარიტებას ქეშმარიტებად ჩვენთვის ქმნის, ისეც ცხადია. მიუხედავად ამისა იგივეობის (დაგვარობის) კლასიური პრობლემა მაინც გადაუწყვეტელი რჩება. Formaliter პასუხი ის არის, რომ ეს დავგარი ქეშმარიტებაა, მაგრამ ამ პასუხში შინაარსი არ მოიპოვება. ფორმალური ქეშმარიტება საშვალებას არ გვაძლევს გამოცნობის, ის ყოველთვის საჭიროზედ მეტს ამტკიცებს. მეტის მტკიცება კი იგივე სისუსტეა, როგორც ნაკლების მტკიცება ქეშმარიტი დავგარი შეიძლება იყოს ლეგენდარული შემეცნებით

დალა, რაღაც მეტაფიზიკური „ლოგოი“, ან და კიდევ შეიძლება ქეშმარიტება რომელიმე genius malignus არის; ერთი სიტყვით აქ განსახლვრა შეუძლებელია, დავგარობის თეზა გამოთქმისთანავე მატერიის მხრიდანაც შემოფარგლული უნდა იყოს. წინააღმდეგ შემთხვევაში საშიშაა რეალისტურ ლენინოში იდეალისტური წყალი არ ჩაერიოს და ცნობიერება შემეცნებლის პრინციპობის აღიარებად არ იქცეს.

12. არსებულზე მეტი, რომელიც თვითონ არ არსებობს, ყოველივე არსებულის არსებობის შემეცნების პირობაა. არის ცნობიერება. ცნობიერების უმთავრესი სახე თვითცნობიერება, თვითცნობიერების მატარებელი კი ადამიანი. ავტორი აქ ორგინალურ შედარებას ახდენს: „ადამიანი არსებობის ასეთი უმაღლესი ფორმაა. ის არა მარტო არსებობს, არამედ იცის, რომ არსებობს ის არა მარტო მოქმედობს, არამედ შეიცნობს, თავს მოქმედებად. ხე, მცენარე, ქვე არსებობენ იმრიგადვე, როგორც ადამიანი...“ მაგრამ „არც ხეს არც ქვას და სხვა არ გააჩნია უნარი თავის არსებობის გარეშე გამოვლენისა“ და სხვ. (იხ. ალეთ. საფ. 58.) შ. ნუტუბიდის შემდეგ და რასაკვირველია ნუტუბიდისაგან დამოუკიდებლად ასეთივე აზრები ცნობილმა შენგლერმაც გამოსთქვა (des Untergang des Adenlandes ტომი მეორე). თუმცა არსებითად ამავე აზრს გამოხატავენ მარმურელები კომენი და განსაკუთრებით კი ნატორში მათ განრჩევაში Sein Bwusstheit, და Bewusstsein ის შორის.

ჩემის აზრით ამავე საქმის უფრო რეალისტური გამოთქმა იმით შეიძლება, რომ არსებულზე მეტს, ან გარკვეულობას კანონიერებას, დავარქვით. კანონიერება materialiter სრული პასუხის ვაცემა არის. შემეცნება იმიტომ არის შესაძლებელი, რომ შემეცნების საგანი კანონმწყობილია, ხოლო შემეცნებელი აქტი კანონმწყობადი. ადამიანი, თვითცნობიერების აქტი დაჯილდოვებული არის, უალღისე ვანეთარება კანონიერების. თვითცნობიერების კანონიერება წინსვლა შეუწყვეტელი გამარჯვებაა მეტი კანონიერების ნაკლებ კანონმწყობაზედ.

13. რომ გნოსოლოგიას და ლოლიკას მათზედ უფრო ზოგად და პრინციპიალად ფილოსოფიური მეცნიერება წინ უნდა უსწრებდეს, მისაღებია, არის. ტოტელესათვის ეს ანბანური ქეშმარიტება იყო; ის ნაწილი მისი სწავლისა, რომელსაც შემდეგ მეტსახელად,—რაღაც ბიბლიოგრაფიული გაუგებრობის წყალობით,—მეტაფიზიკა ეწოდა, არის პირველი ფილოსოფია, ანუ სწავლა საგალდებულო პრინციპებზედ რომელშიაც ფიზიკის და ლოლიკის პრინციპები, ნაგულსხმებია. უახლოეს ფილოსოფიურ

აზროვნებასაც თან დაეტყო ასეთი გზით მსგელო-ბა. მაგ. ჰუსერლის ფენომენოლოგია და იგ. რეჰქესს „Philosophie als grundwissen-nhaft“, შემეცნების თეორიაზედ და ლოლიკაზე უფრო ზოგადი ფილოსოფიური მეცნიერების აზრებას წარმოადგენენ თვით ავტორი ასახელებს ლენინარდ ნელზონის ერთ გამოკვლევას, რომელიც ნელზონმა ერთ ვოლონიის ფილოსოფიურ კონგრესზედ წაიკითხა. დიდი ხანი არ არის მას შემდეგ, რაც ნელზონის დასახელებულ შრომას („Über dussogen Erkenntnispz“) ვკითხულობდი, ნელზონის წერილმა მეც დამიმტკიცო, რომ შემეცნების თეორიის სიმარტეობა, არც ისე მძლავრი არიან, როგორც ეს ერთი შეხედვით სჩანს. ნელზონი თვით არავითარ გამოსავალს არ იძლევა, ჩემი აზრით კი საჭირო იყო სულ ახალი ფილოსოფიური დისციპლინის შემოხაზვა, რომლის სახელი Philosophiue Axiomatik—ფილოსოფიურ აქსიომატიკისათვის—უნდა დარჩეს.

15. ქეშმარიტების თავის-თავად გარდაქცევა ქეშმარიტებად ჩვენთვის არის შინაარსი შემეცნებისა, ეს თეზა კარგი და ღრმად ნააზრეველია. ავტორი თავის ფორმალურ გზას შინაარსის მხრიდან კარგად ხაზავს და ამბობს, რომ ქეშმარიტების თავის თავად შინაარსი იმაში მდგომარეობს, რომ არსი გარკვეულია ანუ წესების წინა მქონეა. დაიხ, არსი წესების წინამქონეა, საჭიროა ხოლო ამ სწორი და მართალი აზრის უფრო ხაზ ვასმით გამოთქმა. არსი კანონმწყობილი და კანონმ წინამქონეა. სადაც არ არის კანონი, იქ არაფერი არ არის.

16 ჩვენ სხვა გვარად არ ყოფნის თეზას უნდა დაუბრუნდეთ უკან. არც აქსიომატიკური და არც დოგმატიკური გზით არ შეიძლება დასკვნის გამოყვანა, რომ გარკვეულობა უსათუოდ სხვა გვარად არ ყოფნას გულსხმობს.

ჩვენ უკვე შევნიშნეთ, რომ ქეშმარიტებისათვის ყოველივე დებულებისა ერთად-ერთი საზომი არსებობს, სახელდობრ მეცნიერული ფაქტი. ფილოსოფიურმა თეზამ კონტაქტი არ უნდა დაკარგოს. ჩემი აზრით ეს თეზა ყოველივე კონტაქტს სწყვეტს მათემბატიკის და ფიზიკის, განსაკუთრებით დიმენსიონალური გეომეტრია და აინშტაინის თეორიასთან. საილიუსტრაციოთ ავამეტყველოთ საერთო მელატიკონის თეორია ალეთოლოგიის ტერმინებით. ერთ გარკვეულ სისტემას, როგორც არსს ახასიათებს გარკვეულობა, მასში მომქმედი კანონები კონტაქტზედ ბუნებისა არიან. ეს გარკვეულობა იქცევა ქეშმარიტებად ჩვენთვის ე. ი. ჩვენ ვიცით ამ სისტემის შინა კანონები, მაგ. კონსტანტი მათი ელემენტებისა, ვსთქვამთ ეს კანონი ფორმულით X=f(y) გამოიხატება და სხვ. აინშტაინის მტკიცებით საჭი-

როა ის სისტემა თავისი დასვენებიდან გამოიყვანოთ და სხვა სისტემის გავლენის და მიმართების ქვეშ დაყავნოდ, რომ ყველა ძველი მტკიცე და ქეშმარიტი კანონები ირყევინ, ელემენტთა კონსტანტობა ქრება, X აღარ უდრის f(y) ი ერთი სიტყვით იმ სისტემის კოორა დინატთა სისტემა იცვლება. ექვს გარეშა, რომ სხვა გვარად არ ყოფნადი ალეთოლოგიური ქეშმარიტებაც თან გაყვება. აქ არსებულის სხვა გვარად ყოფნის პრინციპიალი შესაძლებლობა მყარდება.

17. ძალიან ფართო ადგილი პროფ. ნუტუბიდს ნარკვევებში მოცემულობის პრობლემას აქვს დათმობილი. ეს ასეც უნდა მომხდარიყო, ისტორიულად განსაკუთრებით კი კანტის შემდეგ შემეცნების პრობლემა მოცემულობის საკითხის ასეთი თუ ისეთი დაყენება არის და სხვა არაფერი. მიუხედავად ამისა ავტორი სამართლიანად ფიქრობს, რომ მოცემულობა ვერ სწყვეტს შემეცნების ძირითად საკითხს. ყველა ის, რასაც ავტორი აქ მოგვითხრობს, მოწოდებენ საქმის სრულ კოდნას და აზროვნების არა ჩვეულებრივ სიღრმავებს. დასკვნა, რომ კიონის-მერგული გენიოსი კვლავ შესდგა ანტიურ ფილოსოფიის გზაზედ, და შემეცნება, როგორც შემეცნების და შესაცნობის ერთგვარობის პრინციპით შესაძლო გახდა, ძალიან სწორი გეგმაა კანტისა. ჩემი აზრით ასეთ დავგარობას პრინციპიალი იგივეობა უნდა ეწოდოს. კანტის უდიდესი დამსახურებაა, რომ მან პირველად შემეცნება, როგორც პარციალი იგივეობის სისტემა, ააშენა. მიუხედავად ამისა კანტი თუ მაინც იძულებული იყო ამ პროცესში გონებისათვის პრინციპობის როლი მიენიჭებია—რომ ამით თავის დროსათვის ვასაგები დარჩენილიყო—და თუ მარბურგელები კანტის შეცდომის გასწორების მაგვრად შეცდომას სისტემად აქცევენ და შემეცნების ადგილს შემეცნებლად იჭერს, ამას გრძელი ისტორიული გეგმა სჭირია. სახელდობრ ეს ის, რომ კუხანელიდან დაწყებული ვიდრე მარბურგელებამდე მთელი ახალი ფილოსოფია ერთ დაუბოლოავებულ ცდას წარმოადგენს, ძველი ღმერთი თავის პრინციპებიდან უკუგდებულ რა მისი ადგილი გონებისათვის დაკავებულ იქნას. სპინოზის რაციონალიზმში და ჰეგელის იდეალიზმში გაღმერთებული გონება ვირთოლულ მწვერვალებს აღწევს.

18. თუ მოცემულობის პრობლემა შემეცნების პრობლემას ვერ სწყვეტს, რაიმე უნდა გადასწყვიტოს ხომ ის; ავტორის აზრით შემეცნების პრობლემა მხოლოდ იმანენტური ტრანსცენდენტით გადაიჭრება. ეს თეზა უბრალო და ნათელია. შემეცნების საგანი შემეცნებამდის დამოუკიდებლად უნდა არსებობდეს (ტრანსცენდენტური მომენტი), ხოლო შემეცნებაში ეს არსებული უნდა მოცემული იყოს (იმანენტუზმი). ჩვენ თუ არ ვცდებით გვერობთ, რომ ეს დებულება მარტოვე და მართალია, მაგრამ შემეცნების შესაძლებლობას ის არ ეხება. კანტის კრიტიციზმის უდიდესი დამსახურება იყო ის, რომ კანტმა პირველად დააყენა შემეცნების

